

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zastoupené JUDr. Josefem Kašparem, advokátem, se sídlem Jáchymovská 27, Karlovy Vary, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2009, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2009, č. j. 16 Cad 207/2009 - 5, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 8. 2009, č. j. 16 Cad 207/2009 - 11,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 7. 2009, č. j. 16 Cad 207/2009 - 5, jímž byla odmítnuta její žaloba, kterou se domáhala soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod. Krajský soud žalobu odmítl s tím, že žaloba nesplňuje náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že napadené usnesení krajského soudu je nezákonné, bylo vydáno na základě vadného řízení a je zmatečné. Stěžovatelka poukazuje na to, že postup krajského soudu ji fakticky zkrátil na jejích právech zaručených zákonem a Listinou základních práv a svobod, zejména na jejím právu na spravedlivý proces, soudní přezkum správních rozhodnutí a právu na právní pomoc v řízení před soudy. Postup soudu v této věci se jeví jako formalistický. Soud před vydáním napadeného usnesení žalobkyni nevyzval k odstranění vad podání. Postupem soudu tedy došlo k porušení základních práv stěžovatelky, proto byl jeho postup nezákonný a rovněž napadené rozhodnutí soudu je tudíž nezákonné.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu je uvedeno, že podání stěžovatelky obsahuje označení „žádost o soudní přezkum rozhodnutí“, z čehož soud dovodil, že jde o žalobu. Dále podání obsahuje jedací číslo napadeného rozhodnutí a napadené rozhodnutí k němu bylo přiloženo. V textu podání je uvedeno, že stěžovatelka žádá o soudní přezkum rozhodnutí, neboť jí nebyl přiznán důchod z důvodu, že byl konstatován pokles její schopnosti soustavné výdělečné činnosti pouze o 25 %. Stěžovatelka podala žalobu u žalovaného. Krajský soud konstatoval, že žaloba nesplňuje náležitosti podle § 37 odst. 3 a § 71 s. ř. s., protože neobsahuje žádný žalobní bod, ze kterého by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považovala žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné, a nebyly navrženy žádné důkazy k prokázání tvrzení stěžovatelky. Dále soud konstatoval, že soud nemůže pochybení účastníků při formulaci žaloby vyhledávat sám a po uplynutí lhůty pro podání žaloby nelze žalobu rozšiřovat na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body. Poté soud konstatoval, že dvouměsíční lhůta k doplnění žaloby o další žalobní body marně uplynula. Nedostatky žaloby pak představují dle názoru soudu neodstranitelné vady, které brání s přihlédnutím k dispoziční zásadě věcnému vyřízení žaloby, a proto soud usnesením návrh odmítl.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Nejvyšší správní soud vychází v tomto případě ze své konstantní judikatury, navazující na usnesení ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 5 Afs 13/2003, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS: *„Počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením shoduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.“*

V daném případě byl napadený rozsudek stěžovateli doručován prostřednictvím držitele poštovní licence, rozsudek převzala stěžovatelka dne 12. 8. 2009 (středa), přičemž

tento den je rozhodující pro počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta v délce dvou týdnů uplynula dnem 26. 8. 2009 (středa). Kasační stížnost však byla podána k poštovní přepravě až dne 27. 8. 2009, tedy opožděně o jeden den. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu